

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **Z. E.**, narozený dne X, ev. č. X,
státní příslušník X,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní
Lhoty,
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
sídlem Karlovo nám. 287/18, 120 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-75/LE-BE02-VL16-PS-2020 o zajištění
cizince ze dne 3. 8. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Výše uvedeným rozhodnutím žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, v níž namítl rozpor napadeného rozhodnutí s §§ 2, 3, 50, 52 a § 68 správního řádu. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí vychází ze skutečností uvedených v rozhodnutích Policie ČR o zajištění žalobce, a je proto nepřezkoumatelné, neboť žalovaný pouze převzal argumentaci z těchto rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

Žalobce uvedl, že je osobou zranitelnou z důvodu svého zdravotního stavu, jímž se však žalovaný dostatečně nezabýval. Žalovaný se též dostatečně nezabýval nemožností žalobce vycestovat do své země původu s ohledem na vyhlášený nouzový stav v ČR. S ohledem na žalobcův špatný zdravotní stav měla být užita zvláštní opatření namísto zajištění.

3. Žalovaný ve vyjádření nesouhlasil s žalobou a uvedl, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet. Žalobce dle žalovaného v pohovorech neuvedl, že by mu zdravotní stav bránil v návratu do X. Žalovaný odkázal na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval zdravotním stavem žalobce a dodal, že žalobce sice uvedl, že se léčí ve Francii, ale jinak je zcela zdravý. Ze zdravotních zpráv přiložených k žalobě žalovaný nedovožoval, že by zdravotní stav žalobce byl natolik závažný, aby se na žalobce mělo pohlížet jako na zranitelnou osobu.
4. Žaloba není důvodná.
5. Žalobce především rozporoval přezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. V té souvislosti žalovanému vytkl, že vyšel z argumentace rozhodnutí orgánů Policie České republiky o zajištění žalobce. Dále žalobce namítal, že je zranitelnou osobou, a že mu mělo být uloženo zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu (ta je nelogicky řazena pod nadpis „K důvodům stanovení doby trvání zajištění“, jehož text se době zajištění nevěnuje).
6. Námitky žalobce nejsou důvodné. Zákon o azylu blíže neupravuje postup, jakým má žalovaný zjišťovat splnění podmínek pro uložení povinnosti podle § 46a odst. 1 písm. e) uvedeného zákona. Tyto skutečnosti tak ministerstvo může zjistit i ze spisů žadatele a informací od policie (§ 50 odst. 1 a § 68 odst. 3 správního řádu). Převzetí skutkových zjištění z předchozího řízení o zajištění do rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců proto není nedostatkem tohoto rozhodnutí za předpokladu, že tato skutková zjištění umožňují dostačujícím způsobem posoudit, zda jsou splněny všechny zákonné podmínky pro rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek NSS č. j. 3 Azs 24/2013-42 ze dne 5. 3. 2014).
7. Tak je tomu i v souzené věci. Ve věci není sporu o tom, že žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal v detenčním zařízení, a teprve tehdy, když byl zadržen policií, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z výpovědí žalobce učiněných před policií vyplynulo, že do ČR přicestoval v březnu tohoto roku a od té doby zde pobýval. Měl tudíž možnost kdykoliv od března až do svého zajištění požádat o mezinárodní ochranu, což však neučinil. V řízení o správním vyhoštění navíc vypověděl, že se má kam vrátit a že mu v X nic nehrozí. O mezinárodní ochranu náhle požádal až po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců za účelem jeho vyhoštění, přestože na území ČR pobýval několik měsíců. Jednání žalobce tedy jednoznačně svědčí o existenci oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění (k pojmu „pouze s cílem“ srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019). To žalovaný srozumitelně odůvodnil.
8. Nedůvodná je i námitka proti zajištění namísto uložení zvláštních opatření. Podmínkou pro uložení zvláštních opatření je totiž jejich efektivita, tj. že postačují k dosažení jejich účelu, kterým v případě žalobce jeho dostupnost pro nucený výkon vyhoštění.(srov. též rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017).

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

9. Žalobce nijak zvláště samotné důvody pro zajištění nerozporoval (a neuvedl ani důvody, pro které by zvláštní opatření měla být účinná). Lze tak pouze uvést, že naplnění podmínek pro zajištění žalovaný věcně přílehavě shledal především zejména ve skutečnosti, že žalobce nevystoupal z území ČR a schengenského prostoru ani přes uložené správní vyhoštění, čímž mařil výkon tohoto rozhodnutí a následně pobýval na území ČR neoprávněně. Nelze tedy od něj očekávat, že se některému ze zvláštních opatření podrobí.
10. Nedůvodná je i námitka, že žalobce neměl být zajištěn, protože je zranitelnou osobou. Vymezení zranitelné osoby je v § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu sice provedeno příkladným výčtem, je však zřejmé, že obtíže žalobce by musely svou závažností odpovídat závažnosti ostatních forem výslovně jmenovaných podle § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Podle tvrzení samotného žalobce zjevně není ve srovnatelném postavení s osobami, které „*byly mučeny, znásilněny nebo podrobeny jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí.*“ Žalobce dne 27. 7. 2020 před zajištěním podle zákona o pobytu cizinců uvedl, že se cítí zdravý a léčí se (pouze) se zánětem pobřišnice. Dle listin zaslaných s žalobou bylo žalobci doporučeno dietní stravování a klidový režim. Současně bylo doloženo potvrzení o dietním stravování žalobce v Zařízení zajištění cizinců Balková. Z podkladů tak nevyplynulo, že zdravotní obtíže žalobce jsou natolik závažné, že by nemohl být zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců za současného dodržení doporučení lékařů.
11. Žalobce tedy netrpí zdravotním postižením a jeho onemocnění nelze považovat s přihlédnutím k ostatním formám zranitelnosti považovat za vážné (*eiusdem generis*). Není tudíž zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.
12. K námitce, že se žalovaný blíže nezabýval nemožností žalobce vycestovat do země původu s ohledem na vyhlášený nouzový stav v ČR, je třeba uvést, že nouzový stav byl v České republice ukončen dne 17. 5. 2020 (srov. usnesení vlády č. 219/2020 Sb.). Žalobce byl kontrolován hlídkou policie 29. 7. 2020, téhož dne mu bylo uloženo správní vyhoštění a za účelem jeho provedení byl i zajištěn. Pobyt žalobce na území ČR tedy zjevně nemohl být pouze důsledkem nouzového stavu, který skončil o více než dva měsíce dříve. Pokud tu žalobce míní pobývat i nadále, měl si zajistit pobytové oprávnění (např. i z toho důvodu, že nemůže vycestovat do X). Pro rozhodnutí žalovaného podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců to ovšem není podstatné, protože ten nezohledňuje důvody, pro které je žalobce v zařízení o zajištění cizinců (to by ostatně jinak znamenalo, že by žalovaný v rámci svého rozhodování musel přezkoumat, pravomocné rozhodnutí policie o zajištění, což mu nenáleží). Jinou otázkou je, zda existuje předpoklad vyhoštění žalobce do země jeho původu. To však žalobce nijak nezpochybnil.
13. Žalovaný na základě všech výše uvedených skutečností po právu dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že žádost o udělení mezinárodní ochrany mohl podat dříve a v zařízení pro zajištění cizinců ji podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je zdržet. Uložení zvláštních opatření v jeho případě by nebylo účinné, protože existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a nepodrobí jak zvláštním opatřením, tak rozhodnutí o vyhoštění, protože již dříve své povinnosti nedodržoval.
14. Napadené rozhodnutí tedy netrpí vadami řízení a je v souladu se zákonem. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Žalobce v řízení neuspěl a procesně úspěšnému žalovanému nevnikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2020

Mgr. Jan Šmakal, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.